SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. XCVIII. No. 139. JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, JULY 24, 1991 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 24-го ЛИПНЯ 1991 Ч. 139. РІК XCVIII.

ВІДЕОЗАПИСИ АРЕШТУ С. ХМАРИ КОНФІСКОВАНО

Київ (ПС УРП, УНІАР). — Як уже інформовано, тут у четвер, 18-го липня, на вимогу прокуратури суд постановив арештувати Степана Хмару й утримувати його в тюрмі аж до закінчення суду, оскільки народний депутат відмовився брати участь у судовому процесі.

У зв'язку з цим, біля готелю „Україна", де мешкав С. Хмара, зібралося багато людей, серед яких десять закордонних і совєтських журналістів. Приїхала до С. Хмари також донька Соломія, якій саме в той день виповнилося 18 років. У помешканні С. Хмари також було близько 30 осіб, друзі, кореспонденти. До готелю о год. 5-ій завітав начальник київської міліції Шапошников у супроводі двох осіб у цивільному. Шапошников запропонував С. Хмарі іти до тюрми добровільно. С. Хмара відмовився.

Відразу після візити Шапошнікова усі телефони в готелі хтось виключив. О год. 6-ій вечора біля готелю з'явилися пожежники і вояки ЗМОП (Загону міліції особливого призначення, російською ОМОН — Отряд міліції особого назначения). Багато змопівців у білих касках і бронежилетах, зі щитами і гумовими нагайками зайшли до готелю, заповнили кімнати, сусідні з помешканням С. Хмари. В годині 8:30 в напрямі його помешкання рушили приблизно 40 змопівців у повному озброєнні. Жінки в коридорі взялися за руки і заступили собою вхід до помешкання народного депутата.

Застосувавши сльозоточивий газ і брутальну силу, змопівці почали пробиватися до дверей. Почулися крики, літніх жінок тягли за волосся по підлозі коридорів і далі по сходах. Почув ши крики, гості у кімнаті С. Хмари забарикадували двері і змопівці протягом 20 хвилин намагалися відчинити їх за допомогою сокири. В кімнату проник солодкавий запах, у декого закаморочилася голова і запекло в очах. Їм дали змочені у воді рушники, щоб обгорнулися ними.

С. Хмара звелів своїм гостям розбарикадувати двері. Як тільки двері відчинили, до кімнати вдерлися зопівці, затріщали меблі, знову заверещали жінки під ударами гумових нагайок. Вояки збили з ніг депутата Київської Міської Ради — Рощика — інваліда, який ходить з палицею. Командир ЗМОП Анатолій Куліков, також депутат Міськради крикнув воякам, щоб Рощика не чіпали. Вмить скрутили і винесли Степана Хмару, що стояв на балконі, під яким пожежники тримали розгорнене брезентове полотно. Вслід за ним, жорстоко б'ючи, поволокли ще понад 10 осіб. Підлога на шляху до „воронків" вкрилася кривавими плямами. З витонченим садизмом здійснили затримання народного депутата Київської Міськради Олеся Сергієнка, головою якого змопівці висадили напівскляні двері до кімнати С. Хмари. Самого С. Хмару довго носили коридорами готелю, бо заблукали, шукали виходу. Хмара встиг прокричати свідкам, щоб розповіли усім те, що бачили тут. Та враз на обличчя йому накинули маску з хлороформом й таким чином заспали його. Хмара заснув і його та всіх інших затриманих швидко кинули до машини та відвезли у невідомому напрямі.

Сотні киян на вулиці скандували: „Фашисти", „Вбивці", „Яничари". Під час акції побито понад 25 осіб. У готелі залишилися 21 особа, свідки, журналісти. Їх замкнули. Близько півночі вони довідалися, що в сусідніх кімнатах також сидять замкнені люди. В годині 12:30 ночі з верхнього поверху, на мотузці з подертого простирадла, їм подали їжу і трохи води. В годині 1:30 двері відімкнули. Це прийшли два слідчих з прокуратури Ленінського і Ленінградського районів Києва. Вони спочатку вимагали письмових пояснень, потім задовільнилися усними і відпустили замкнених. Пізніше працівники Руху повідомили, що у закордонних кореспондентів сконфіскували відеозаписи цієї жорстокої акції.

В Управлінні Внутрішніх Справ Києва 19-го липня відбулася пресова конференція, під час якої заступник начальника УВС В. Шапошников заявив: „У нас не було іншого виходу".

Осіб, затриманих змопівцями, в тому числі й деяких закордонних кореспонден-

(Закінчення на стор. 4)

В. ЧОРНОВІЛ І М. ГОРИНЬ ВИДУЖУЮТЬ

Брюховичі, Україна (Марта Коломиєць). — Тут у цій підміській санаторії приходять до здоров'я після сердечних атаків Вячеслав Чорновіл і Михайло Горинь. З нагоди річниці декларації про державний суверенітет України обидва колишні політичні в'язні та теперішні депутати до Верховної Ради України у навечер'я цієї події погодились висловити свої думки.

На думку голови Львівської Обласної Ради В. Чорновола минулорічне 16-те липня було зумовлене „щасливим збігом обставин". Він уважає, що така подія, як проголошення суверенітету не була б дійсністю минулої осені чи весни, а ніколи б це не сталось, якби прийшлось тепер голосувати. Свої спостереження В. Чорновіл підсилює конкретними прикладами подій, що заіснували якраз тоді та причинилися до проголошення суверенітету; Комісія, яка підготовляла декларацію, мала більшість демократичних членів, В. Івашко, шеф Комуністичної партії України, був відкликаний до Москви. Донбас бурився та погрожував страйком, ще й до того події в Росії прибирали швидке темпо. „Хочеться вірити, що ця декларація, це мирний шлях до нашої повної незалежності, одначе, обманювати себе та думати, що святкуємо незалежність є нерозумно, говорити про 16-те липня, як про день незалежности є абсурдом".

М. Горинь пригадав, що зовсім іншим був документ декларація в своєму першому виді, але щоби його схвалити треба було піти на компроміс. Все ж таки „цей документ зробив те, що впродовж минулого року він змінив психіку народу і об'єднав людей з різних закутків Урайни".

В основному декларація на думку В. Чорновола „стала нашим знаряддям, нашою підставою для відложення підписання союзного договору", а М. Горинь додав: „Думаю, що декларація послужить стійкою програмою для українського народу в його змаганнях до незалежної держави".

Закінчуючи цю коротку розмову з приводу святкувань 16-го липня, В. Чорновіл закінчив такою думкою: „Ми ще не маємо свята дня незалежности. Колись в нас було 22-ге січня. Думаю, що настане час і ми анулюємо цю дату 16-го липня, як справді станемо незалежним народом. Бо 16-те липня не є нашим днем незалежности, так, як 30-го червня не є святкуванням відновлення нашої державности".

ВІДБУЛИСЬ НАРАДИ УРЯДУ УНР В ЕКЗИЛІ

Філядельфія (УІБ). — Тут відбулись в суботу, 20-го липня, наради Уряду УНР в екзилі. В нарадах, якими проводив голова Уряду Іван Самійленко, взяли участь Президент УНР в екзилі М. Плав'юк, д-р З. Городиський секретар Президії Української Національної Ради, д-р М. Пап, інж. М. Герець, д-р Н. Пазуняк, д-р С. Ворох, інж. Ю. Іхтіярів, мгр М. Липовецький, К. Луценко — члени Уряду УНР.

Наради розглянули обширні звіти з пророленої діяльности, зокрема звіти керманичів крайового ресорту, ресорту зовнішних справ і ресорту юстиції. У висліді аналізи тих звітів і рекомендацій членів Уряду схвалено становище Державного Центру УНР в екзилі в таких справах:

ДЦ УНР з вдоволенням ствержує, що остання конференція семи країн в Лондоні правильно оцінила неспроможність імперського центру СССР в Москві провести необхідні політичні і економічні реформи, без яких економічна допомога західних країн не принесе користи для населення, а навпаки, буде продовженням марнотратства імперського центру та продовженням його політики збільшування мілітарних витрат СССР.

ДЦ УНР з вдоволенням відзначає, що західні країни чимраз більше розуміють, що не імперський центр СССР, але суверенні республіки відіграватимуть вирішну ролю в переборенні економічної кризи, спричиненої комуністичним режимом, а для цього потрібно, щоб республіки не лише декларативно, але по суті стали суверенними державами.

ДЦ УНР вітає народи Хорватії і Словенії, які ступають на шлях державної незалежности і висловлює надію, що країни західного світу в згоді з їхніми деклараціями про право кожного народу на державну суверенність, підтримають республіки Словенії і Хорватії в їхній боротьбі проти комуністичної армії Югославії, яка терором пробує задушити стремління волелюбних народів Хорватії і Словенії до державної незалежности.

ДЦ УНР уважно слідкує за процесами і змінами, які проходять на території СССР. Зокрема слід відзначити, що Верховна Рада Росії в принципі прийняла проект союзного договору. Президент Росії Борис Єльцин виявився оборонцем концепції Союзу „оновленого СССР" і „1000-літньої Росії", а його міністер закордонних справ А. Козирьов в публічних заявах проявляє тенденції давнього імперського мислення. Для нього республіки це „частини" чи „регіони" російської імперії. Не зважаючи на підписані договори Росії з іншими республіками, старе імперське мислення і на далі характерне для діячів Росії, і про це мусять пам'ятати всі, хто змагається за дійсну державну суверенність і незалежність республік.

ДЦ УНР відзначає як позитивне явище факт, що в Україні кристалізується спільна платформа політич-

(Закінчення на стор. 3)

Українські інженери закріплюють зв'язки

Джерзі Сіті, Н.Дж. (О. Кузьмович). — Щораз частіше українські інженери з України і діяспори відвідують себе взаємно для вимін досвідом та закріплення зв'язків, які так допоміжні для спільних дій та професійної допомоги Україні.

Саме недавно відвідав ЗСА доктор технічних наук Василь Чабан, професор нелінійної електротехніки Львівської Політехніки і голова Українського Інженерного Товариства у Львові, а рівночасно заступник голови Інженерної Спілки України, яку створено в червні цього року у Києві. Проф. В. Чабан приїхав до Америки щоб нав'язати співпрацю з Товариством Українських Інженерів Америки і, як їхній гість, відвідав редакцію „Свободи" в товаристві голови ТУІА інж. Юрія Гончаренка і пресового референта інж. Любомира Калинича.

Проф. В. Чабан при нагоді відвідин поінформував про створення Інженерної Спілки України в днях 7—8-го червня у Києві, головою якої обрано ректора Політехнічного Інституту проф. Петра Таланчука. Від ТУІА представником був інж. Ігор Суховерський і на цих установчих зборах Львів репрезентував саме проф. В. Чабан. Присутніми на зборах були представники 14 областей, прийнято статут і обрано секції. Західну

Д-р В. Чабан в редакції „Свободи"

Україну репрезентувало 30 умандатованих учасників, що були речниками 420 делегатів.

У нашій розмові в редакції проф. В. Чабан дуже сильно підкреслив важливість співпраці з українськими інженерами з діяспори і помочі ТУІА у наукових та індустріяльних зв'язках, зокрема у впливі американських підприємств на Україну. Це було і тепер одною з найважливіших причин відвідин проф. Б. Чабана в ЗСА, тим більше, що ТУІА запланувало широку акцію співпраці з українськими інженерами в Україні та фаховою їм допомоги.

Він мав нагоду зустрічатися тут зі спеціялістами по лінії радіо-електроніки, відвідувати технічні школи і вивчати системи навчання вишколу інженерних кадрів, а також, як воно і не дивно, проф. Б. Чабан, не зважаючи на свої технічні зацікавлення, бажав познайомитись з мистецьким життям Ню Йорку. Товариська зустріч з Управою ТУІА і членами в дні 19-го червня була для гостя не менше приємною та корисною імпрезою.

Як інформує голова ТУІА інж. Ю. Гончаренко ТУ-

(Закінчення на стор. 4)

Парляментаристи України домагалися від Заходу справедливости

Київ. — Київське радіо проголосило текст звернення групи парляментаристів України, серед них Дмитро Павличко, Іван Драч, Володимир Яворівський, Лесь Танюк та інші, яке вони вислали членам „великої сімки", тобто сімом західним індустріяльним країнам, які нараджувались в Лондоні від 15-го до 17-го липня.

У зверненні парляментаристів говориться, що плянована західня допомога в будь-якій формі не може бути скерована тільки до Москви, тобто до центру імперії, бо звідти вона дуже часто не попадає до республік, які також переживають економічну кризу. Тільки справедливий розподіл західньої економічної допомоги може причинитись до стабілізації загальної ситуації в СССР.

Д. Павличко, голова Демократичної партії України і член Комісії закордонної політики у Верховній Раді УССР, звертає увагу представникам сімох індустріяльних держав на характер суверенних республік, їхні проблеми, зокрема проблему занедбаної економіки, що її старається поправити спеціяльна парляментарна комісія для економічних реформ. „Можливо хтось може подумати, що ми виступаємо проти допомоги 37-ох країн Европейської економічної спільноти для СССР. Навпаки, ми виступаємо за те, щоб належна частина допомоги попадала до республік, як самостійних економічних одиниць, а не щоб центр кидав для них залишки", — каже в листі український парляментарист. Він вітає кожну допомогу для Совєтського Союзу звідки б вона не походила, але розподіл цієї допомоги повинен бути справедливий.

Бувають випадки, що союзний уряд закуповує харчові продукти за кордоном на кредити. До нас харчі не попадають, але частину кредиту ми будемо змушені заплатити. „Такої допомоги ми не потребуємо", — говорить в листі Д. Павличко, пояснюючи, що така домовленість „центру" тільки руйнує господарські системи республік, збільшує їхнє задовження. „Цією петицією ми хочемо внести ясність в цю для багатьох незрозумілу справу. Ми були б дуже задоволені, якщо б Західня Европа, З'єднані Стейти Америки і Канада та інші країни розглядали проблему України під дещо іншим кутом. Так, ми потребуємо допомоги, але допомоги безпосередньої, за яку ми повністю заплатимо. Нашу республіку треба зараховувати до багатих країн. Навіть тепер Україна заробляє понад 10 більйонів долярів, але республіканський уряд не отримує, ані одного доляра з цієї суми. Все забирає центр. Якщо б ми могли розпоряджатися тільки названою сумою, наша республіка не потребувала б зовнішньої допомоги. Але ми надіємось, що одного дня усі доходи належатимуть громадянам України і будуть нашими", — говориться на закінчення у згаданій петиції.

Ю. ШУХЕВИЧ В СИРАКЮЗАХ

Сиракюзи, Н. Й. — У неділю, дня 28-го липня, завітає сюди із доповіддю гість з України Юрій Шухевич, голова Української Міжпартійної Асамблеї, син головного командира УПА Романа Шухевича-Чупринки. Доповідь відбудеться о год. 7-ій вечора в залі Українського Народного Дому.

У СВІТІ

В ДЕСЯТКАХ МІСТ І сотнях сіл України пройшли мітинги, присвячені першим роковинам проголошення незалежности республіки. На них переважала єдина воля народу — вимога, щоб Верховна Рада не підписувала союзного договору.

ПРЕЗИДЕНТ РОСІЙСЬКОЇ федерації Боріс Єльцин підписав указ, що забороняє будь-якій партії вести пропагандивну діяльність на підприємствах в час праці. В указі підкреслюється, що всі громадяни Росії повинні керуватися не рішеннями тієї чи іншої партії і не статтями в партійних газетах і журналах, а державними законами, обов'язковими для всіх. Указ є спрямований проти Комуністичної партії, яка має свої комітети буквально на всіх підприємствах, в усіх колгоспах, навчальних закладах, організаціях і установах.

НІМЕЦЬКА ГАЗЕТА „Кілер Нахріхтен" повідомила, що Мадярщина купить в Німеччини на 340 міл. марок совєтської зброї, що залишилася від розформованої армії Східньої Німеччини. Мова йде про танки, гелікоптери і боєприпаси. Газета відзначає, що в купівлі совєтської зброї зацікавлені 40 країн, в тому числі Польща, Румунія і Фінляндія.

В КИШИНЕВІ ВІДКРИТО представництво Білоруської ССР. На відкритті були присутні прем'єр-міністер Молдови Валрію Муравський і прем'єр-міністер Білорусії Вячеслав Кебич.

СЕСІЯ ПЕРМСЬКОЇ ОБЛАСНОЇ Ради, Росія, оголосила міста Перм, Березники, Губаху, Краснокамськ, Солікамськ і Чусовий зонами екологічного лиха. Офіційно визнано наявність радіоактивного занечищення ряду територій Пермської области в результаті ядерних вибухів, які проводилися в рамках антинаукової програми „поворот північних річок".

МОСКОВСЬКА ГАЗЕТА „Извєстія" з 16-го липня цитує слова Голови Верховної Ради України Леоніда Кравчука, сказані в Києві з трибуни урочистого мітингу, присвяченого першим роковинам прийняття Декларації про суверенітет: „Втретє — після Богдана Хмельницького і революції 1917 року — історія надає Україні шансу відродити свою державність, і цю можливість ми не пропустимо".

ЯКЩО НОВИЙ ЗАКОН „про загальну військову повинність і воєнну службу" буде прийнято Верховною Радою СССР в тому вигляді, в якому його готує генеральська верхівка, півмільйона студентів Совєтського Союзу вже цієї осені одягнуть уніформу. І це в мирний час, коли суспільство визнало необхідність демілітаризації, щоб врятувати країну від економічного і духовного провалу.

В ПОЛОВИНІ СЕРПНЯ з Лондону вирушить міжнародна автоекспедиція „Машр миру", організована до 50-річчя антигітлерівської коаліції. Шлях проляже через Париж, Берлін, Варшаву, міста України, Білорусії і Росії — Відтак учасників чекають Канада і ЗСА. Мета експедиції — допомога інвалідам війни за рахунок фондів, що надійдуть від реклами спонзорів на автах, повітряних бальонах і в книжці, що організаційний комітет плянує видати.

НІМЕЦЬКА КІНОФІРМА „Генезис" розпочала працю над фільмом про Бориса Єльцина за книгою його спогадів „Сповідь на задану тему".

ПОЛІТИКА Й. СТАЛІНА В ЯЛТІ ВДАРИТЬ БУМЕРАНҐОМ ПО ІМПЕРІЇ

Ню Йорк. — Менш більш під таким заголовком кореспондент газети „Ню Йорк Таймс" до Організації Об'єднаних Націй Кліффорд Дж. Ліві написав у числі з 23-го липня довшу інформацію про дві республіки СССР, Україну і Білорусію, які є членами-основниками ООН згідно з договором тодішнього совєтського диктатора Й. Сталіна з президентом Рузвелтом і прем'єр-міністром Великобританії Черчілем. Чимало років пізніше згадані делегації вважали Україну і Білорусію сателітами Москви і їхні делегації, зрештою, голосували в усіх справах спільно, взорую-чись на московську делегацію, згідно на амбасадора СССР до ООН.

Ситуація майже не мінялася аж до приходу до влади в лютому 1985 року М. Горбачова, який, проголосивши свою політику „гласности", перебудови і демократизації, „відпустив" в першу чергу сателітів Москви, зробив кілька спроб поправити совєтську економічну систему і дозволив республікам проголосити свій власний суверенітет з надією, що всі вони, отримавши сякі-такі полегші, радо підпишуть новий союзний договір і тим самим вдержать імперію вкупі.

Однак так не сталося: республіки Прибалтики проголосивши свій суверенітет поставили вимогу виходу з союзу і домагалися своєї незалежности. Їх підтримали інші республіки, а деякі відмовилися навіть взяти участь у всесоюзному референдумі. Москва спробувала в Литві і Латвії вжити військову силу, впали перші жертви в обороні самостійности поневолених Москвою народів. Розпочались протести на Заході і на Сході.

Дехто був вельми здивований, що між тими, що протестували проти вжиття брутальної військової сили була Україна і Білорусія на форумі ООН. Західні делегації почали приглядатися ближче до поведінки двох згаданих делегацій, які, як виглядало, використовують форум ООН для ствердження проголошеного суверенітету парляментами їхніх республік.

Голова української делегації в ООН Геннадій І. Удовенко, який ще в 1985 році був ще одним східньоевропейським дипломатом, виступав проти політики ЗСА в світі, сьогодні називає себе „українським патріотом". Під час інтерв'ю 60-річний Удовенко заявив, що проголошений Верховною Радою України суверенітет є рівнозначним із самостійністю. „Раніше ми говорили з позицій закордонної політики СССР, тепер ми маємо закордонну політику України".

Очевидно, не всі українці вірять у слова Удовенка. Деякі кажуть, що українське представництво до ООН натикане кагебістами, проімперськими дипломатами, обидві делегації користуються тим самим приміщенням, відбувають наради і прислухаються, що каже імперський шеф-делегат Юлій М. Воронцов. Автор інформації цитує слова редактора Ярослава Гайваса, директора головної канцелярії УККА, який каже, що українська делегація перебуває під абсолютним впливом і контролею головної делегації СССР.

Треба відмітити, що обидві делегації українська і білоруська робили заходи, щоби належно розголосити атомову трагедію в Чорнобилі і потребу міжнародної допомоги. Для цього вони зручно використали п'яту річницю від дати атомового вибуху. Не зважаючи на „самостійницькі" спроби обидві делегації заявили, що вони дружньо співпрацюють з делегацією СССР. Удовенко дуже часто перенаголошує справу суверенітету і вірить у толерантне відношення імперського центру до республік. Він каже, що „Україна не є більше провінцією, а суверенною республікою". На жаль так не думають імперські керівники в Кремлі.

В АМЕРИЦІ

ТОМУ, ЩО В ОСТАННІХ шістьох місяцях чотири забезпеченеві фірми перебрали державні регулятори щоби запобігти можливій паніці після того, як велика кількість їхніх клієнтів почала інкасувати свої поліси, то серед народу понесись чутки, що можливо забезпеченева індустрія прямує слідами щадничо-забезпеченевих спілок. З цього приводу громадяни почали масово звертатися за інформаціями до Уряду та своїх представників у ньому, вимагаючи вияснень, але фінансові експерти твердять, що в ніякому разі забезпеченева індустрія не прямує до будь-якого занепаду.

ЗГІДНО З ТВЕРДЖЕННЯМИ Федеральної ради валютних резерв, яка провела відповідну перевірку, тільки одна третина банкових позичок видана будівельним фірмам у 1980-их роках сплачується згідно з домовленням. Будівельні позички мали бути замінені на гіпотечні позички при закінченні будівництва, одначе багатьом будівничим, зокрема комерційних будівель, не вдалось отримати гіпотечні позички, що й причинилося до „здавлення кредиту". З уваги на це, банки в загальному є менш охочі давати нові позички, а коли і дають, то з багато більш строгими вимогами платностей.

СТЕЙТОВІ УРЯДОВІ ЧИННИКИ попереджують, що запропоновані Урядом президента Джорджа Буша нові правила для введення в життя основних засад безпеки в дитячих цілоденних садочках, які в більшості вживають родини низького заробітного рівня, буде дуже важко застосувати. Ці нові правила, опубліковані в урядовому виданні „Федерал Реджістер" з 25-го червня, вимагають однаковісільних мірил для цілоденних садочків, які отримують урядову допомогу, як і для тих, що її не отримують. Вони уважають, що коли ці пропоновані правила буде прийнято, то стейти будуть змушені обнизити рівень цілоденних садочків, що отримують урядову допомогу та домагатися вищого рівня в тих, що не отримують державної допомоги, тобто тих, які існують при церквах і приватних організаціях.

У АТЛАНТІ ПРОВІДНИК Крайової міської ліги, негритянської організації громадських прав, яка приготовлялася до відкриття своєї річної конференції, на запит кореспондентів про настанову до кандидатури судді Кларенса Томаса до Верховного Суду заявив, що організація не буде запечерувати його кандидатури. Джан Джейкоб, президент вищезаданої організації, сказав, що провід вирішив не забирати становища до кандидатури К. Томаса та залишити справу до вирішення Сенатові. Це перша негритянська організація, яка публічно заявила своє становище, бо Крайова асоціяція для поліпшення становища негрів і Конференція провідників для справ громадських прав ще публічно не виявили свого становища в цій справі. Єдині, що публічно виступили проти номінації К. Томаса до Верховного Суду, це кокус негритянських членства Конгресу.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінґтоні: (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс.)

Postmaster: Send address changes to:

"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00.
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Партійне суперництво в Америці

З'єднані Стейти Америки мають тільки дві політичні партії, Демократичну й Республіканську: дев'ять інших, між ними дві Соціялістичні й одна Комуністична — це не „партії", а організації". Кандидатами у кожних загальних, вільних, тайних і безпосередніх виборах є тільки члени цих двох політичних партій, але вони шукають офіційної підтримки, наприклад, від Консервативної чи Ліберальної партії, — вони називають себе „партіями", але в американській державно-політичній системі це тільки „організації" і під такою назвою записані в довідниках. Дві Соціялістичні партії —Праці і Робітників як і Комуністична, — не грають у практиці ніякої ролі, але організація „Американців за демократичну акцію" грала і грає чималу ролю, як гурт найкрайніших лівих лібералів, які формально належать до Демократичної партії.

Насправді суперництво існує між названими вгорі двома партіями, бо в Америці існує двопартійна система. До речі: ані українці в Америці, ані тим паче наші земляки в Україні не навчилися, не зрозуміли, що партійне розпорошення — це нещастя, а найкраще було би наслідувати американську систему. В Англії були довгий час тільки дві партії — Консервативна і Ліберальна (під іншими назвами) і щойно напереломі минулого й цього сторіччя постала третя — партія Праці. В Італії, де є багато партій, — найчастіше з усіх західньоевропейських країн постають кризи урядів, і кожний новий уряд мусить спиратися на штучнозліпленій коаліції кількох партій.

Ця проблема стала актуальною у зв'язку з президентськими виборами, які відбудуться осінню наступного року.Скажете: це ще кусень часу, навіщо тепер цим журитися. Правда, за рік з гаком може багато у світі змінитися, але в Америці вже тепер обидві партії приготовляються до передвиборчої кампанії, ба навіть — вже тепер поведінка в Конґресі унапрямлена на майбутні вибори.„Ню Йорк Таймс" з 14-го липня ц. р. проголосив довгу детальну аналізу теперішніх настроїв у широких колах американського суспільства на підставі переведених опитів цим щоденником. Демократична партія мала завжди більше зареєстрованих членів, як Республіканська. Коли за республіканського президента у 1929 році Герберта Гувера нестала велика економічна депресія — він програв найближчі вибори до демократа Френкліна Делано Рузвелта, який перейшов до історії, як великий соціяльно-економічний реформатор, але — у закордонній політиці — як наївний невдачник. Тоді Демократична партія осягнула шпиль свого успіху. Від 80-их років почався зворот у сторону Республіканської партії. За президентури Роналда Реґена і Джорджа Буша маємо цікавий образ: кожний з цих президентів був (Буш є) дуже популярний, але Конґрес є у руках партії Демократичної. Тільки існування в Америці державного патріотизму поруч із партійним патріотизмом зберігає діяння державного апарату.

Висліди останніх опитів вказують що Демократична партія правильно втішається довір'ям і признання, як та, яка куди більше, як партія Республіканська, турбується проблемою здоров'я громадян. Вона має за собою робітничі спілки (юнії), отож ніби турбується за долю робітників. Але роля американських юній контроверсійна, бо зловживання правом страйків у боротьбі за кращу винагороду довело вже до ліквідації численних варстатів праці. На наших очах проходить в Америці паралельний процес: зріст патріотизму і зворот до Церкви, і — по другому боці — занепад моралі, епідемія наркоманії, зріст злочинства. Демократична партія найближча конвенція якої відбудеться невдовзі у Ню Йорку, стурбована, бо не має кандидата на пост президента, який мав би рівні кваліфікації й однакову популярність, що їх має Джордж Буш. Тому маємо вже тепер зразки негарної демагогії. Якщо осінню цього року закінчиться економічна рецесія і почнеться знову будівельний рух, збільшиться продаж автомобілів, зменшиться безробіття, то за всією вірогідністю Джордж Буш отримає мандат на другу чотирилітню каденцію.

Микола Муратов

„ЛЕНІН І ТЕПЕР ЖИВІШИЙ ВІД УСІХ ЖИВИХ?"

II

Два-три роки тому в совєтській пресі активно дебатувалося питання про те, чи була реальна альтернатива сталінізмові, якби вождем став хтось інший з „ленінської гвардії". Обговорювалися кандидатури Лева Троцького, Миколи Бухаріна, Рикова, Каменєва, Зинов'єва. Тоді й були перевидані праці найближчих соратників, а Верховний суд СССР відмінив зфабриковані вироки 30-их років. Ох, коли б не Сталін, а хоча б Бухарін... Такої деформації соціялізму не відбулося б, наспівували академіки і професори історії КПСС та максизму-ленінізму.

Мене також зацікавило це питання. Чому, наперекір усім законам логіки й політики, спадкоємцем Леніна став, здавалося б, найменш інтелектуальний соратник. За всіма характеристиками політичного лідера Сталін був єдиний, хто професійно вивчав закони культу. Своє добре знання гомілетики (розділ богослов'я,у якому вивчаються питання церковної проповіді) колишній грузинський ґанґстер Коба продемонстрував уже на похороні вождя. (Йдеться про його промову на траурному засіданні З'їзду Рад 26-го січня 1924 року). „Ідучи від нас, товариш Ленін заповів... Клянемося... , що ми... виконаємо цей твій заповіт!" Інші члени Політбюра відразу ж відкинули прийнятність для себе змагатися зі Сталіном в цьому стилі. Троцький критикував гомілетичний стиль промов „кавказького Леніна", справедливо зауважуючи, що Ленін не терпів „попівських баєчок". А даремно. Для Сталіна було очевидно, що головний жрець нового державного культу, який прийде замість православ'я, як державної релігії Росії, буде і новим „помазаником". Тому й не поховав Леніна, його тіло треба було зберегти для релігійної церемонії під назвою: „Відвідини мавзолею Леніна".

Праці вождя були канонізовані під суворою сталінською цензурою. Зібрання творів стало чимось на зразок „священного" писання. „Гірський орел" і „найкращий друг усіх професій та прошарків суспільства" створив свою „священну леґенду" і „катехизм" під назвами: „Короткий курс історії ВКПб" і „Основи ленінізму". По всій імперії виникла мережа „священних знаків" тощо, аж до ленінської кімнати в кожній роті. Особливу увагу приділив створенню касти жерців нового державного культу. Проте не будемо до кінця проводити паралелю між старою і новою державними релігіями Російської імперії, православ'ям і марксизмом-ленінізмом. Спробуємо простежити трансформацію, вірніше реінкарнацію вождя і тим самим відповісти на питання: чи живий Ленін ще й нині?

Якщо медично-біологічне поняття „живий" спростити до соціяльно-економічного поняття „рівень життя", то Ленін, безумовно, „живіший" за всіх совєтських громадян і навіть жителів плянети Земля. Ленін має все, чого не має більшість совєтських людей. Мавзолей — розкішний апартмент у „серці Землі" (за казахським поетом Джамбулом), розкішну дачу у Підмосков'ї (ленінський меморіял „Горки"), кабінет у Кремлі, будинки в Ульяновську, Сибіру, будинки-музеї по всіх республіках і навіть шатро на березі Фінської затоки. Я вже не кажу про пам'ятники і меморіяльні дошки. І все це належить Ленінові. Правда розпоряджається цим КПСС, ніби „на доручення". Недавно у пресі промайнуло повідомлення про ленінську палату у московській лікарні імени Боткіна. Так, так! Хворі лежать на підлозі, а „живий" Ленін і досі займає окрему палату, у якій пробув півдня в липні 1918 року після невдалого вистрілу Фані Каплан.

Релігійний патос створеного недовченим семінаристом культу був такий великий (прилучення до богоподібного створювало „рай на землі"), що безліч ідолопоклонників і служителів не могли довго миритися з фізичною смертю Леніна і ... він воскрес... у тілі товариша Сталіна. Пройшовши шлях від „кавказького Леніна" до „Леніна сьогодні", Сталін став Леніном у плоті.

Після смерти „батька народів" у 1953 році, спадкоємцем Сталіна став Микита Хрущов, у якому, відповідно до „відновлення ним ленінських норм життя", воскресає і Ленін. Далі він воскресає в „керівникові ленінського типу" Леоніді Брежнєві. Ця форма воскресіння продовжується і в двох напівтрупах Андропові та Черненкові, котрі керували країною, „неопритомнюючи". На двох останніх вождях проявилася кумедна закономірність: якщо хвороба Леніна-Ульянова признавалась офіційно, то здоров'я його подальших втілень стало державною таємницею. Іноземним кореспондентам відповідали: „Він видужує". Лікарська таємниця трансформувалась у державну.

Як і будь-яке ідолопоклоніння, культ Леніна-вождя поступово слабів. Руйнівна для суспільства сила втілення-воскресіння поступово знижується в ряді від Сталіна до Черненка. Здається в Ґорбачові нема знаків приналежности до Леніна. Невже Ленін помре в Ґорбачові? Що таке перебудова? У культі, який я аналізую, перебудова — це період смерти вождя. Найбільш виразно це видно на прикладі хрущовської відлиги. Поки розвінчували культ Сталіна, країна ніби відроджувалась. Та як тільки „відновлювач ленінських норм" став „Леніном сьогодні", то почалося те, що в наступному циклі Брежнєв назве „волюнтаризмом": безглузді реформи в сільському господарстві та самовбивче брязкання термоядерною зброєю, а пізніше Караїбська криза. Після політичної смерти Хрущова, знов перебудова: розрядка, Гельсінкі тощо, доки Брежнєва не проголосили „керівником ленінського типу". А там Афганістан,

(Закінчення на стор. 4)

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Оксана Б. Соколик

Мистці з України у Відні

В днях 7-го—30-го червня ц. р. відбулася виставка сучасних мистців з України в палаті „Мессепаляст". Спонзором виставки був спортовий клюб „Динамо", з Києва.

У величезній просторій залі з переділками розміщено картини сучасних мистців України, які показали різноманітність напрямів сучасного мистецтва, як і різноманітність техніки.

Участь взяли (в порядку вивішених творів) Олександр Бородай, Ганна Гідора, Тетяна Лисенко, Владислав Махотін, Константин Косаревський, Олександр Дробаха, Борис Данилів, Ярослав Єсинський, Анатолій Буртовий, Віктор Жук, Міра Костан, Віктор Григоров, Володимир Марусенко, Ернест Котков, Марта Базак, Валентин Реунов, Наталя Максимова, Тетяна Місковець, Єгла Гервазій, Валерій Шкарупа, Володимир Пасивенко, Володимир Єковець, Віктор Дементєв, Володимир Міскі-Оглу, Леонід Богинський, — кераміка.

У майстерні Ірини Гринько з Ужгороду були виставлені вишивані картини, дуже ефективні вишиті різними техніками, традиційними на Закарпатті. Участь також взяли Андрушко Василь і Багаліка Юрій — скульптори.

Неможливо обговорювати твори поодиноких мистців цієї надзвичайної цікавої і чисельно багатої виставки. Та все ж лишаються перед очима твори особистого вибору, як от „Осінь закінчується" Володимира Марусенка, чи „ЕКО І" Олександра Дробахи, чи серія чотирьох картин „Жнива" — Анатолія Буртового, чи справді, багато було картин, що милували око чи кольорами, чи темою багатосимволічних, абстрактних...

Незабутніми залишаться три коні — скульптура, Юрія Багаліки. Один кінь зашпортався, другий паде, третій впав. На наше превелике здивовання Олена Сердюк, завідувач виставки вияснює, що всі три коні є ідентичні і мають сім пунктів опертя: той сам кінь, залежно від його позиції, опертя, буде шпортатися, падати, більше, падати... аж впаде. І чудовий кінь і цікава ідея!

Питаєте, чи можна таку надзвичайну виставку привезти до Канади? З найбільшою приємністю! — відповідь сповнена ентузіязму. Тільки — треба спонзора.

І тут, з подивом читаємо в чорному, великому каталозі про Київське „Динамо", та президента клюбу Віктора Безверхого, які які уможливили нашим мистцям вихід у світ, і тим дали нагоду Відневі познайомитися зі сучасним мистецтвом України.

Олександер Серафин

ХТО БУДЕ ВЛАСНИКОМ ДЕРЖАВНОГО МАЙНА В СССР?

Парлямент СССР схвалив з початком липня 1991 року великою більшістю голосів компромісовий закон про роздержавлення і реприватизацію державного майна. Закон передбачає віддати біля двох третіх цього майна в „приватні руки" протягом чотирьох до п'яти років. Енерґійна і охоронна промисловості будуть виключені з програми з причини екології і державної охорони.

Закон передбачає створення Фонду державного майна, який рішатиме котрі підприємства будуть передані приватним власникам і у якій формі. Також республіки спільно з союзним урядом рішатимуть котре державне майно продадуть, а котре віддадуть даром. Чужинці зможуть закупити підприємства за згодою працівників.

Хоча чужинці можуть бути власниками совєтських підприємств, але немає великої надії на більше запотребування. Політична і економічна нестійкість насторожує зацікавлення, а їх багато, бо усіх приваблює 280-мільйонний ринок. Спільні підприємства були дотепер єдиною можливістю інвестувати чужинцям в СССР. Але останніми місяцями в деяких республіках їхнє число знизилося.

Чималою проблемою є також незгідність у відношенні законів республік до законів союзних. Чужинці **не хочуть вмішуватися в суперечки між республіками, а Москвою.**

Центральна влада „оцінює державне майно на суму 700 більярдів карбованців з чого біля 300 більярдів буде продано або віддано.

Новий закон сприяє колективній власности і оренд ним домовленням понад приватну власність. Є думки, що багато майна буде роздержавлено, але не реприватизовано. Власниками можуть стати державою оформлені правні особи, що дасть можливість центральному урядові ще далі по-своєму господарити. Тому є сумнів чи цей закон спричиниться до створення сильного приватного сектора. Ліберальні економісти вважають цей закон заслабий і що новостворені приватні фірми будуть мати перешкоди у своєму розвитку браком сирівців, технологією і браком землі. Дехто вважає, що закон зробить державне майно комерційним без затрати над ним державної контролі і навіть власности. Партократи годяться з роздержавленням економіки СССР, але в системі комунізму, а саме шляхом перетворення підприємств у колективну власність, а також шляхом приватизації. Правильне розуміння цих процесів пов'язане з долею соціялізму як суспільного ладу.

Є також інші перешкоди. Багато республік і областей ввели вже свої закони відносно приватної власности, які є навіть більш сприємливі ніж цей союзний. Немає згоди між республіками, областями і центром у тому, хто буде власником деяких підприємств і кому належатиме прибуток з продажі державного майна.

У світі немає досвіду приватизації вповні удержавленої економіки. Одначе, не вирішивши проблем роздержавлення і приватизації, не можна перейти до ринкової економіки. Перехід до ринкової економіки також передбачає значне поширення акційної власности.

СССР, одначе, може скористати з польського досвіду. Польща проголосила з кінцем червня 1991 року свій амбітний плян передати 25 відс. державної промисловости в приватні руки, створюючи взаємні інвестиційні фонди, в яких кожний громадянин матиме часткову власність. Метою цього пляну — створити від 5 до 20 інвестиційних фондів з 400 середнього розміру підприємств. Кожний громадянин роджений після 1 січня 1974 року отримає один пай у кожному з цих фондів, а кожний фонд буде мати акції в кожній з 400 приватних фірм. Немає ще встановленої вартости цих шерів, але їх вартість вгадують на кілька тисяч долярів кожний.

Є в пляні уряду продавати шери індивідуальних фірм і інвестиційних фондів на варшавській біржі до півтора року. Кошти адміністрації фондів будуть покриті державою. Ці фонди будуть під керівництвом чужинецьких фінансових експертів — ЗСА, Великобританії і Японії.

Західні економісти вважають, що це буде важливий крок вперед у приватизації державного майна і може служити прикладом для інших країн Східньої Европи. Цей плян допомогли виготовити західні фахівці,над яким вони працювали два роки.

Самозрозуміло, приватизація в СССР може здійснитися іншим шляхом. Важнішим чим шлях приватизації є бажання його здійснити. Існує побоювання, що цей закон лишиться на папері так, як багато інших проголошених протягом останніх шістьох років, бо цього хоче домінуюча влада.

Богдан Марків

Піяніст М. Сук у Мюзік Мавнтен

Варто занотувати одну подію культурного життя. У неділю, 14-го липня, відбувся в концертовому центрі Мюзік Мавнтен в Коннектикат концерт молодого, одначе дуже визначного французького смичкового квартету „Манфред". В програмі були твори Гайдна і Равеля. Проте найбільш вагомою точкою кон церту був фортепіяновий Квінтет А-дур, опус 81 Дворжака. Партію фортепіяну виконав блискуче спеціяльно запрошений і знаний в музичних колах, а також українській публіці, Микола Сук. Це надало цілості концерту особливої потужности.

Твір Дворжака вперше був виконаний 6-го січня 1988 року в Празі. Музикознавці уважають цей його квінтет автопортретом композитора,в якого творчості знаходимо первні музики Берліоза, Ліста, Брамса і Ваґнера. Квінтет, про який тут мова, був виконуваний пару разів на терені Мюзік Мавнтен навіть минулого сезону, одначе у виконанні квартету „Манфред" він вийшов найкраще. Інтерпретація була вдержана в належному темпі. Тут багато йшло на рахунок піяніста. Сук вдержував потрібний очний контакт з поодинокими виконавцями та зумів втягнути французький ансамбль суверенною грою в орбіту своєї музичної візії. Вислідом була одушевляюча граціїлости п'ятичленного ансамблю.

Одушевлення захопило теж публіку, яка повставанням з місць і невгаваючим аплявзом дякувала виконавцям.

Дописи з життя громад, установ, організацій, інституцій чи осіб, включно з посмертними згадками-некрологами, мають бути не довші за три сторінки машинопису, писані через два інтервали на друкарській машинці і лише на одному боці листка паперу. Якщо допис писаний рукою, слід також дотримуватися великих відступів поміж рядками і писати розбірливо (дехто розуміє цю вимогу як писання великими літерами, насправді літери мають бути малі, але великі проміжки поміж рядками, щоб було де поправити речення, якщо зайде потреба). Дописи слід надсилати до редакції до десяти днів після описаної події. Редакція застерігає за собою право скорочувати дописи і правити мову. Просимо дописувачів подавати повні імена і прізвища у своїх матеріялах, не скорочуючи їх. У випадку англійських назв чи прізвищ слід подати їх і по-англійському і по-українському. — *Редакція.*

ЗУСТРІЧІ В УКРАЇНІ

II

Вранці наступного дня гостили нас сніданком, що радше подобав на бенкет, а опісля нас повели до місцевих санаторій. Там ми відвідали низку керівних лікарів, слухали їхніх пояснень про лікування водами та зелами, пили їхні водиці та препарати із сел. Головний лікар однієї санаторії запитав мене, яка національність написана на моєму паспорті? Пояснивши, що такої рубрики на американських паспортах немає, а є тільки місце народження, яке в мене є „Україна", він попросив мене показати йому мій паспорт. Я радо вийняв паспорт і всі три лікарі, що там були з великим подивом і довго оглядали його. В цьому ж часі я поінформував їх, що за визначенням оцього „Україна" треба було нам боротися при отриманні американського громадянства, бо урядовці настоювали, що ми або з Польщі, або з Росії, а України немає. Я теж сказав, що були випадки, коли наші люди з уваги на це відмовилися від американського громадянства. А в який спосіб і коли ви добилися цього „Україна"? — вони питали. Добилися цього у Вашінґтоні наші центральні організації десь в половині 50-их років.

Після ще одного бенкету (полуденка) нам заповіли, що йдемо на пресове інтерв'ю. На наше здивування нас повели на сцену цього ж театру, де попереднього вечора ми були на концерті. Заля була вщерть заповнена людьми! Після того, коли майстер церемонії кожного з нас представив, він попросив, щоб ми коротко щось про себе сказали, та про свої почування в зв'язку з приїздом в Україну. Корнель Осадца закінчив короткий виступ викликом „Слава Україні!" Потім дивувався, що не дістав за це великих оплесків... Тоді майстер церемонії звернувся до мене, як„професора Поповича", попросив розповісти про нас і ціль нашого приїзду. Я почав передмовою про УСЦАК, запрошення від УСА, на яке ми приїхали святкувати ювілей СТ „Україна" Львів. Якась жінка раптом встала і вигукнула „я здєсь нічєво нє понімаю!", і вийшла зі залі. Але тільки вона одна. Я продовжував спокійно оповідати скільки нас приїхало і з яких ділянок спорту, які змагання вже відбулися. Я подякував господарям за таке гостинне, тепле, щиросердечне і щедре прийняття. На залі рознеслися усмішки — всі зрозуміли. Я не забув ще висловити Моршинові признання за їхній ансамбль, який нас розважав попереднього вечора, що міг би пописуватися на будь-якій столичній сцені.

Після цього із залі посипалися питання. Одна із жінок спитала російською мовою, як то мені в Америці так вдалося затримати українську мову? Додала, чи не потрібно мені перекладача, щоб її зрозуміти? Я відповів, що не потрібно, я розумію російську мову і почав розказувати, що ми в Америці й Канаді ніколи не затратили духовного зв'язку з Україною і завжди плекали там українську мову й літературу. Маємо свої школи, де вчимо дітей українську мову, історію, літературу, маємо свої церкви, молодечі організації Пласт, СУМ, ОДУМ є у нас спортові товариства і клюби, об'єднані в УСЦАК. Ось нас трьох тут шахістів — Радомський, Стойко і я — є членами УСВТ „Чорноморська Січ" в місті Нюарку в стейті Ню Джерзі: Борис Бачинський належить до УСО „Тризуб" у Філядельфії в Пенсильванії, а Осадца до Т-ва „Львів" в Клівленді, Огайо. Кожного літа „Чорноморська Січ" проводить на українському курорті „Верховина" (не такому гарному як ваш) Спортову Школу для дітей і молоді. Є ще й інші літні табори, де молодь має нагоду спілкуватися по-українському. Є у нас багато хорових ансамблів і танцювальних груп.

Один із присутніх запитав, як і з чиєї ініціятиви прийшло до такої виміни між УСА і УСЦАК? Я відповів, що минулого літа в Америці гостили футбольний клюб „Карпати" Львів, а тоді керівники УСА побували в Спортовій Школі „Чорноморськії Січі" і тоді виникла ідея поширити наш обмін з футболу на інші роди спорту. Найвагоміше питання завдав мені репортер тижневика „Франкова Криниця", а саме: яке наставлення діяспори до союзного договору і як може діяспора нам допомогти в наших змаганнях? Я відповів, що українська діяспора завжди стояла на самостійницьких позиціях, для нас питання чи Україна має бути самостійною ніколи не було дискусійним. Очевидно, що для нас займати таке становище не було ніяким геройством, бо в Америці й Канаді за це ніхто нас в тюрму не саджав. Зате героями були тільки люди в Україні, що проповідували самостійність, героями були тільки ви. Відносно союзного договору, то опінія діяспори висловлена в нашій пресі є одноголосно проти нього: ми всеціло стоїмо за незалежну Україну. Щодо нашої допомоги у ваших змаганнях, то спроможності діяспори є досить обмежені. Все таки існують у Вашінґтоні українські інформаційні бюра, існують і діють поодинокі особи, які помагають представникам України добитися зустрічей з членами американського Уряду, Конґресу, преси, профспілок. Саме ці установи і люди влаштували зустрічі із згаданими такими представниками України як Яворівський, Горинь, Чорновіл й інші.

Хтось із залі ще запитав про становище Америки до союзного договору. Я пояснив, що, на жаль, політикою Уряду президента Буша і Державного департаменту є задержати цілість імперій, малих і великих, не тільки СССР, але й Юґославії та навіть такої міні-імперії, як Ірак. Для прикладу я навів недавню війну в Перській затоці, де президент Буш зумисне припинив знищення іракської армії, щоби залишити Саддамові Гуссейнові ще досить танків та гелікоптерів, щоб він ними міг побити повстанців-курдів та шіїтів. Усе таки є ще й інші голоси в пресі та Конґресі, наприклад, день перед моїм виїздом в Україну кореспондент газети „Ню Йорк Таймс" закликав президента Буша прийняти Єльцина як голову держави і покінчити вже з підтримуванням СССР. Бачинський додав, що в Конґресі є багато членів, що підтримують самостійність республік, особливо сенатор Бредлі з Ню Джерзі, який підпирає ідею самостійної України. Подібні розмови продовжувалися в Моршині з нашими господарями-лікарями на бенкеті після змагань.

(Закінчення на стор. 3)

УКРАЇНА БАГАТА, АЛЕ ЗАНЕДБАНА. ДОПОМОЖІТЬ ЇЙ СТАТИ НА ВЛАСНІ НОГИ. ПЕРЕШЛІТЬ ВАШУ ДИВІДЕНДУ І ПОЖЕРТВУ НА ФОНД ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ — УНС!

УНС · ФОНД ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ

П'ЯТЬ МІСЯЦІВ ТОМУ Сенатська комісія в справах етики висунула можливість покарання демократичного сенатора з Каліфорнії Алана Кренстона за його зусилля в обороні Чарлза Кітінга, одного з керівних адміністраторів позичково-щадничої індустрії та головного жертводавця на підтримку політичних виборчих кампаній сенатора. Сьогодні ця сама комісія далі продовжує дискусію над справою сен. А. Кренстона при закритих дверях і згідно з твердженнями аналітиків починає сумніватися у правильність своїх попередніх рішень. Одначе ніхто не може знайти причини чому саме такі вагання. Одні уважають, що це в наслідок позакулісових заходів А. Кренстона та його приятелів, а інші думають, що А. Кренстон не буде більше кандидувати до Сенату, отже комісія не хоче наражати його на приниження.

ПОВІДОМЛЕННЯ
для членів 155-го Відділу УНСоюзу в Перт Амбой, Н. Дж.

Просимо вплати вкладок пересилати та полагоджувати всі справи членства та забезпечення через **Головну Канцелярію УНСоюзу** на адресу:

UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION
P.O. Box 17 A • 30 Montgomery Street
Jersey City, N.J. 07303
Тел.:(201) 451-2200

Про передачу діловодства новому секретареві Відділу буде своєчасне повідомлення з адресою та числом телефону нового секретаря в „Свободі" та „Українському Тижневику".

ГОЛОВНА КАНЦЕЛЯРІЯ УНС

ПОДЯКА ВСІМ ЖЕРТВОДАВЦЯМ НА ФОНД РУСЛАНА КУЦАНА

З приємністю повідомляємо, що понад два місяці тому Руслан Куцан з мамою Іванною приїхали в ЗСА, де в стейті Ню Йорку перебувають на лікуванню в д-р Олександра Якубовича. Згори дякуємо д-р О. Якубовичові за його жертвенну опіку над Русланом, та всім (приблизно 165) жертводавцям, які своїм швидким та щедрим відгуком склали понад шість тисяч долярів. Ці фонди, разом із всіма листами підтримки Русланові, вже є у його руках. Містимо лист подяки від Іванни Куцан:

Слава Ісусу Христу!

Дорогі краяни, брати і сестри, прийміть від нас сердечне поздоровлення, і низький уклін, від багатостраждальної неньки України. До Вас усіх звертається мати Куцана Русланчика, яка привезла свого сина на лікування в Америку. Я щиро вклоняюся Вам низенько і дуже дякую за ту поміч ку. Я щиро вклоняюся Вам низенько і дуже дякую за ту поміч яку Ви офірували для мого синочка. Велике спасибі Вам, дай Боже здоров'я, щастя і злагоди в сім'ї. Коли їхала в Америку то звичайно не знала з якою батьківською ласкою зустріне мене родина доктора Якубовича і буде опікуватися моїм сином. Я не можу передати, яка я їм вдячна за все, що вони зробили для нас. Я вдячна всім українцям які допомогли мені, вдячна отцю Ґаладзі і низько до самої землі Вам вклоняюся. Боже дай їм здоров'я і їхнім дітям.

Мати Русланчика, Куцан Іванна

Список жертводавців на фонд Руслана Куцана:

$300 — Українсько-Американська Асоціяція Сеньйорів (Джері Фідик);

$100 — Перша Українська Асамблея Божа (М. Клуба і С. Білик), Катерина Щур, Віра Баніт, Оксана Роздольська, Лідія Флюнт, Анатоль Романюк, Андрій та Татіяна Гичко, Петро і Анна Шмаґала, д-р Маруся Слободян, Богданна Біловчук, А. і М. Олійник, Михайло і Анна Строїч, Антон і Стефанія Ганчарик, Марія Прокопів, Організація Українок Канади (Саскатун), Організація Українок Канади (Крайова Управа).

$125 — Євген Бєрнаський

$50 — Віктор Яворський, Євдокія та Григорій Репа, Іван і Ніна Деркач, д-р Роман і Ольга Мороз, Юрій Лютий-Лютенко з мамою, Софія Кольцова, Олена Шараневич. Михайло і Оксана Голіян, Михайло і Теодозія Ґаладзи, Олександер і Лідія Ганас, о. мітрат Зенон Злочовський, Володимир і Оксана Марко, д-р Джек Сілецький, Євген і Марія Іванків, Осип Підгірний, д-р Богдан і Богданна Худьо, Нестор Когут, Неоніля Кліш, Управа Материнського Кружка при СУМі (Ютика, Н. Й.), Дмитро Мельник, Марія Волчинська, Звенислава Сорочинська, Іван Йовик, Романна Тивонюк, Люба Китаста, Микола й Алла Петрівські, Мирослав і Лариса Кий, Сестрицтво Покрова Пресв. Діви Марії (Ню Бранзвик, Н. Дж.), Михайло Смолинчак, Анна Котович-Банера з родиною (в імені ново-народженого Стефана Балюти), Євгенія Швець, Іван Ковальчин, Яромир Козак, Ольга і Микола Зацухні, Омелян Глусь, Марія Винниченко і Марта Гончаров.

$40 — Борис Галаган, Омелян і Ерміна Суховерські, М. Коцик, В. Ніньовський.

$30 — Мирон і Іванна Бучак, Роман і Люба Раковські, Софія Андрушків і Павлусь, д-р Євстахій Юркевич з дружиною, Петро і Ірена Твердохліб, Стефан і Надія Гробельські, Порфірий та Тамара Панкевич, Христинка Гайоришин (7-літня, зі Львова).

$25 — Олег і Ельза Склепкович, Ярослав і Ірена Стефанюк, Павлина і Іван Лодинські, Євген і Ольга Филипович, Дарія і Юрій Витанович, Володислав Маґоцький, Ірена і Андрій Дзедзик, д-р Маріян Демус, Марія Андрусяк, Христина і Сергій Демиденко, Любомир Колтунюк, Віра і Венямін Корсун, д-р Іван і Наталія Коропецькі, Ірина Керод, Володимир і Кляра Глібчук, д-р Володимир і Зеновія Бровінс, Марія Лозинська, Богдан Тимцюрак, д-р Богдан і Софія Шебунчак, Михайло Дзвінка, Мирослав Снігурович, Мирослав і Евгенія Ковальські, Михайло і Бесі Гриник, Романа Стефанів, Лідія Котович, Стефан і Надія Ґоляш, Емілія Голіян, Фред Соломон, Зенон Горечий, Віра Обущак, Мирон Березюк, Петро Пеленський, Ольга і Микола Павлів (У світлу пам'ять Михайла Думки), родина А. Елiячевських, Марія Дитиняк, о. Петро і Оленка Ґаладзи.

$20 — Наталя Закидальська, Федір і Емма Іскало, Любомир Лампіка, Богдан і Любомир Кутні, Роман Семенюк, Осип і Теодора Бандерські, Марія і Петро Лещишин, Богдан Мельник, д-р Ірена Васинчук, Михайло Ґиба, Андрій й Марія Голод, Володимир Фіцик з дружиною, Микола Кмьотек, Микола і Розалія Хлиста, Ярослав і Марта Сидір, Володимир і Леонтина Бурак, А. Ковалик, Стефанія Зеневич, д-р Юліян і Мирослава Павлишин, Зеновій та Бирґітта Онишкевич, Михайло і Стефанія Рудик, Ніна Ярецька, Татіяна Раковська, Анна Дмитришин, Кредитівка (Провидіння) (Бостон), Борис і Стефа Стефанів, Роман Дражньовський, Гамфрий та Софія Коцелко, Татіяна Криницька, Орест і Леся Солтикевич, Теодор і Валентина Василик, Ярослав Сосницький.

$15 — Марія Коссак і Танфік Нахлей, Константин і Євгенія Степові.

$10 — Роман і Надія Трач, Олександра Ґелецінська, Марія Дорожинська, М. Калічинський, Ігор і Софія Раковські, д-р Тарас й Іванна Ганушевські, Ольга Савчук, Анатоль Курдидик, Йосиф Губчак, д-р Пилип і Володимира Демус, Осип й Ірена Шарун, Ольга Труш, Ольга Макарушка-Масюкевич, Володимир Білецький, Григорій Олексій, Марія Фендерис, Наталія Савицька, Рей Савчин, Антоній Киба, Маріон Сімкін, Волтер Ґулкевич, Матвій й Гелена Сас.

$5 — Софія Стець, Марія Гут, Николай Ґончаров, Лідія Беднарська, Л. Похмурська, Ірена Вилис.

Зустрічі в Україні

(Закінчення зі стор. 2)

Змагаються у Львові (зліва) О. Романишин і О. Попович

Змагаються у Львові (зліва) О. Білявський і П. Радомський

У Львівській Палаті Шахів, (зліва): П. Радомський, С. Стойко, (обидва УСЦАК), Олег Романишин, репрезентант господарів

У неділю, 30-го червня відбувся у Львові ще матч з швидких шахів УСА Львів—УСЦАК, що закінчився вислідом 2:2. Господарі обдарували нас шаховими книжками, ми подарували їм наші видання, числа журналу „Наш Спорт" та б'юлетені з українських шахових турнірів в Америці. Господарі теж подарували кожному з нашої дружини комплекс шахів з дерев'яною коробкою-шахівницею, на якій підписали усі шахові ґросмайстри Львів: Білявський, Дорфман, Іванчук, Михальчишин і Романишин. Не абияка для нас пам'ятка! На закінчення відбули ще зі мною телеінтерв'ю для львівської телевізії. Раніше я дав інтерв'ю для газети „Молода Галичина", що було опубліковане в числі з 25-го червня. Шампанським, канапками і солодким прощали нас господарі світової кляси львівського шахового клюбу у своїй „ґросмайстерській" кімнаті. Всі ці події зафіксовані на численних знімках.

Дружинові висліди змагань збірної УСЦАК з збірною УСА:

22-го червня змагання у Львові: УСА, Львів — УСЦАК — 4 1/2:1 1/2
23-го червня вдруге у Львові: УСА, Львів — УСЦАК — 5:1
24-го червня втретє у Львові: УСА, Львів — УСЦАК — 4:2
25-го червня в Стрию: УСА, Львів — УСЦАК — 2 1/2:2 1/2
28-го в Моршині приспішений час, одна година на партію, по півгодини для змагуна: Моршин — УСЦАК — 4:1
28-го вдруге в Моршині Стрий — УСЦАК — 3:2
29-го червня в Бориславі: Трускавець — УСЦАК — 4:2
29-го червня вдруге в Бориславі: Борислав — УСЦАК — 2 1/2:3 1/2
30-го червня у Львові (приспішений час) УСА, Львів — УСЦАК — 2:2

Індивідуальні здобутки: Степан Стойко — 3:6
Борис Бачинський — 2 1/2:6 1/2
Орест Попович — 4 1/2:3 1/2
Петро Радоський — 6 1/2:2 1/2
Михайло Москаль — 1 1/2:4 1/2
Котнель Осадца 2 1/2:5 1/2

АЛЬМАНАХ УНС '92

У підготові до видання Альманаху УНС на 1992 рік редакція „Свободи" запрошує авторів надсилати свої матеріяли українською і англійською мовами. Серед загальних тем є 500-ліття відкриття Америки, 75-ліття створення Центральної Ради, 175-ліття з дня народження Миколи Лисенка, 250-ліття з дня народин Пилипа Орлика, 50-ліття смерти Олени Теліги. Редакція візьме до уваги й інші теми.

Громада великого Ню Йорку тепло вітала Ю. Шухевича

Ню Йорк (В. Л-ць). — У понеділок, 8-го липня, тут в Українському Народному Домі було багатолюдно. Громада, яка виповнила по береги велику залю УНДому, була цікава побачити і почути доповіді Юрія Шухивича, сина головного командира УПА ген. хор. Романа Шухевича-Тараса Чупринки, довголітнього політичного в'язня над яким від його 15-го року життя знущалися комуно-московські імперіялісти, але якого вони не мали відваги випустити на волю, щоб він не став символом боротьби українського народу, зокрема українських націоналістів, проти зненавидженого окупантського режиму.

Вже ідуть — почулись притишені голоси в залі. На підвищення увійшли: голова Світового Товариства УПА пор. Лев Футала, голова нюйоркського комітету з рамени Т-ва УПА і представник Комітету Українсько-Американських Организацій, Відділ УККА, Микола Грицковян, супровідник Ю. Шухевича, також довголітній політв'язень, Дмитро Калюжний і довго очікуваний гість з України Ю. Шухевич. Його впровадили на підвищення, бо, як відомо, він у совєтських ҐУЛаґах і на засланні втратив зір. З метою лікування очей, він і прибув до З'єднаних Стейтів Америки, але вміжчасі зустрічається з українськими громадами, відвідує установи, веде поодинокі розмови з особами, які були учасниками боротьби в сорокових роках і особисто знали його славного батька.

На передодні виступу в УНДомі він в товаристві кількох осіб відвідав приміщення Головної Канцелярії Українського Народного Союзу і Видавництво „Свободу" й дав коротке інтерв'ю кореспондентові „Свободи", яке було поміщене окремо.

О год. 7-ій вечора зустріч громади з Ю. Шухевичем відкрив М. Грицков'ян і привітав гостя з України. Зустріччю проводив Л. Футала, який виголосив коротке вступне слово і схарактеризував обставини, у яких виростав, жив, зглядно мучився (31 рік на Сибірі) Ю. Шухевич. Він також поінформував громаду про деякі важливіші автобіографічні дані гостя.

У Призидії місця зайняли представники крайових організацій: М. Лозинська, ОЖ ОЧСУ, інж. М. Шміґель, ГУ СУМА, О. Калиник, СВУ, мґр Я. Савка, гетьманська організація, Р. Гаєцький, I УД УНА, А. Кобрин, українсько-американські ветерани, і вже згадуваний Д. Калюжний, помічник і супровідник Ю. Шухевича.

Ю. Шухевич подякував громаді за теплу зустріч і за многоліттєвіє, яке присутні відспівали на інтенцію його здоров'я, і виголосив дуже цікаву доповідь, у якій він прецизно пояснив свою точку зору на події в Україні. На його думку Україна боролася, Україна проливала кров і „здавалося, що тепер збудуємо вже нарешті свою державу". Але імперія ніколи добровільно не відпускає поневолених і справа застрягла в суперечностях. Наступив двоподіл думок; одні пішли шляхом виборів і увійшли до Верховної Ради, як опозиція до комуністичної більшости, але були й такі, що вважали Україну окупованою державою, переховувати на спільну боротьбу поневолених Москвою народів і, очевидно, не допустити до підписання союзного договору, бо це нове ярмо на довший час.

Немов відповідаючи на питання чим може Україні допомогти діяспора, Ю. Шухевич заявив: „Припиніть всякі чвари між собою, закиньте взаємну незгоду, бо розсварені ви не здатні нам нічим допомогти, а може навпаки — багато можете пошкодити". Він закликав не переносити ворожнечі і несприятливих ідей з діяспори в Україну. „Ми боремося доступними захо-засобами за українську самостійну соборну державу і вважаємо себе спадкоємцями тих, які чином змагалися за встановлення вільної незалежної держави. Діяспора допоможе дуже багато, якщо вона зуміє здобути підтримку західніх впливових держав, стане свого роду дипломатичним представництвом України за кордоном. Це одно з ваших найголовніших завдань", — сказав на закінчення Ю. Шухевич.

Під час виступу Ю. Шухевича в Ню Йорку.. (Зліва) при мікрофоні Ю. Шухевич, ведучий програмою пор. Л. Футала, представник ТУСМ-у М. Гнатишин, представники комбатантських організацій — Р. Гаєцький, I УД УНА, А. Кобрин, українсько-американські ветерани.
Фото: Ярослав Кулинич

[…]дили реєстрацію громадян України та займалися іншими активностями. Гість звернув увагу на помилковість співпраці з окупантом, бо, як виявила практика, досі нічого не змінилось, а проголошений суверенітет залишився тільки документом на папері без жодної практичної вартости і користи. Його, як також суверенітети інших республік, Міхаїл Ґорбачов і кремлівське керівництво використало тільки для зовнішньої пропаґанди, щоб показати західньому світові мов ляв, ось подивіться, яка в нас демократія.

Більше уваги доповідач присвятив зорганізованому робітничому рухові і вільним профспілкам. На його думку імперію не можна перебудувати, демократизувати чи змінити, її треба повалити, а режим в республіках треба міняти. Переходячи до теми армії, гість заявив, що юнаки повинні служити у війську, бо Україні потрібно буде колись своєї військової сили, але треба боротися за те, щоб українські хлопці служили на території республіки і не були погноєм імперських інтересів. Ситуація совєтської армії жахлива і тому не дивно, що перші, хто виступив за цю справу, були українські матері. Дехто виступає проти армії, але коли в нас буде власна армія, буде лад і порядок, не буде зайвого пролиття крови, як дехто каже. Великої підтримки ми на Заході не здобудемо, тому треба ра[…]

Після того, як його тепло привітали представники українських ветеранів А. Кобрин і Р. Гаєцький, Ю. Шухевич відповідав на численні питання, а після формального закриття зустрічі і відспівання українського національного славня, численні особи підходили до нього, щоб особисто потиснути руку, а дуже часто, щоб пригадати йому своє відношення до боротьби, яку очолював його батько ген. хор. Т. Чупринка.

Українська нюйоркська громада мабуть довго пам'ятатиме цю зворушливу зустріч з Ю. Шухевичем, тепер головою Української Міжпартійної Асамблеї, великим українським патріотом, який продовжує діло тих, яким випав з руки кріс, або не встоялись проти переважаючої комуно- московської навали, що сараною облягала тоді цілу Східню і майже пів Західньої Европи. Треба подякувати організаторам, що вони дали змогу громаді зустрінутись з Ю. Шухевичем.

Відбулись наради Уряду УНР в екзилі

(Закінчення зі стор. 1)

ної дії різних політичних і громадських формацій під гаслом „Ні союзному договорові". ДЦ УНР висловлює признання тим демократичним формаціям в Україні, які послідовно змагаються за повну державну незалежність України. Ці сили об'єднані в Народній Раді, як офіційній опозиції, у Верховній Раді України, в багатьох політичних партіях та Русі і в демократично вибраних радах робітничих, студентських, наукових, культурних і громадських формацій. Українська Автокефальна Православна Церква, Українська Греко-Католицька Церква і Українські Баптистсько-Євангелицькі Об'єднання разом з народом змагаються за державну незалежність України. ДЦ УНР в екзилі є в тісній співпраці з ними і проводить в згоді з їхніми вимогами акції на міжнародному форумі.

ДЦ УНР в екзилі вважає, що Верховна Рада України повинна відкинути пропонований Москвою проєкт союзного договору. Україна мусить стати суверенною державою з власною демократичною конституцією, яка забезпечить всі права всім її громадянам. Лише тоді, коли буде прийнята конституція України як суверенної держави, в згоді з нею влада України, вибрана вільним всенародним голосуванням, зможе вступити в переговори з іншими суверенними державами і оформити своє спілкування з ними.

ДЦ УНР в екзилі вважає, що Україна потребує мирного співжиття із всіма її сусідами, бо як Україні, так і сусіднім країнам, потрібний мир, політична стабільність для відбудови зруйнованої економіки впродовж 70-ти літ комуністичним окупаційним режимом. Україна, як частина Еропи, повинна поробити необхідні заходи, щоб затіснити її спілкування із европейськими країнами, які зуміли поєднати державно-національний суверенітет з економічно - господарською співпрацею та єдністю.

Така співпраця України із сусідніми і европейськими країнами є запорукою миру, політичної стабільности і економічної відбудови України і країн Центральної та Східньої Европи.

ДЦ УНР в екзилі апелює до всіх демократичних сил в Україні, щоб вони знайшли спільну плятформу і скоординовано брали участь в референдумі і виборах, щоб таким чином забезпечити перемогу демократичних постулятів і кандидатів.

ДЦ УНР в екзилі вважає, що єдність і координація дії всіх демократичних сил в Україні і закордоном є вимогою часу в цьому періоді. Тому ДЦ УНР вітає спільну декляраціюдесяти українських політичних партій і організацій за кордоном з 6-го липня 1991 року в справі конституції України і які зайняли неґативне становище щодо проєкту союзного доровору.

Нарада запропонувала Президії Української Національної Ради скликати річну пленарну сесію на жовтень 1991 року.

В УКРАЇНСЬКОМУ ІНСТИТУТІ АМЕРИКИ, А НЕ В НТШ

У вістці про доповідь проф. д-ра П. Таланчука в Ню Йорку 24-го липня („Свобода", ч. 137 з 20-го липня ц.р.) слід читати, що вона відбудеться не в **НТШ, а в Українському Інституті Америки, 2 Схід 79-та вулиця.** — Ред.

У СЬОМУ НЕВИМОВНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого найдорожчого
МУЖА, БАТЬКА І ДІДУСЯ

бл. п.

ТЕОДОРА ЛЕШКА

будуть відправлені

СВЯТІ ЛІТУРГІЇ

в слідуючих церквах:

у вівторок 6-го серпня 1991 року:
в церкві св. Юра в Ню Йорку, о год. 8:30 ранку;
в катедрі св. Софії в Римі, Італія;
в церкві Непорочного Зачаття в Люрді, Франція;
у вівторок, 13-го серпня 1991 р. о год. 9-ій ранку
в церкві св. Івана Хрестителя в Гантері, Н. Й. о год. 9-ій ранку.

Рівнож 4-го серпня 1991 року о год. 11-ій ранку
відправить

ПАНАХИДУ

о. митрат Сергій Непрель
над могилою Покійного на українському православному цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Син — д-р Ярослав з дружиною [illegible]
Внучка — АДРІЯНА

Українські інженери ...

(Закінчення зі стор. 1)

ІА розпочало тепер ряд праць для затіснення співпраці. Саме тепер ТУІА спонзорує інженера з Києва, Оксану Коляду, що приїхала літаком „Ейр Юкрейн" на тримісячну практику в американській фірмі для осягнення знання американської індустрії і це вдалося осягнути завдяки великому приятелеві українців, директорові відомої німецької фірми Сіменс Карлові Зайнінґерові, що дав інж. О. Коляді можливість практики у себе. ТУІА плянує відтак приїзд другого інженера на практику — тим разом зі Львова. Слід підкреслити, що ТУІА фінансує ці поїздки. Поруч із інженерами, ТУІА хоче спонзорувати студентів технічних наук в політехніках ЗСА і буде допомагати в підшуканні зацікавлених інженерів та неінженерів в ЗСА для творення спільних підприємств чи господарських зв'язків.

В часі перебування в Ню Йорку проф. В. Чабан мав нагоду порушити деякі проблеми спілкування із членом ТУІА Юрієм Блонаровичем, який поставив комп'ютерську систему у Львові, щодо видавання спільного інженерського журналу на його комп'ютерській системі. Спілка Інженерів України цього року плянує видати два числа такого журналу з тим, що він буде поширений і тут, і в Україні з постійною виміною матеріялами.

Далі не черзі є виміна і видавання підручників, технічних словників українсько-англійських і переведення документації.

При тому наш гість з гордістю інформує, що Інженерське Товариство у Львові викупило ліцензію на журнал „Технічні Вісті" що виходив колись у Львові, який знову стане органом товариства. Як доказ тяглости, почесним членом редакційної колеґії є давній редактор „Технічних Вістей" Северин Пастернак, якому тепер вже 93 роки.

Як бачимо, інженери розгортають широку діяльність і стремлять до повного відродження. Але нас цікавить не лише їхня видавнича чи наукова діяльність. Для нас видається тепер особливо живучою і потрібною діяльність практичного порядку для оживлення індустрії України, як життьова конечність. І гість зі Львова признає, що основним є таки відродження і розвинення української індустрії і потреба зробити її багатоплянововою так у приватному, як і державному секторі. Конечний і на потребу дня є перехід з воєнної індустрії на цивільну в цілій Україні, в тому особливо у Львівській області. Бо Україна є індустріяльною державою, хоч досі її експлуатовано, а її земські добра ішли на всесоюзний рахунок. Із статті, що її залишають нам інженери під назвою „Чому ж ми такі бідні? І чи дійсно бідні?" довідуємося, що Україна по виробництву важливих видів продукції 1.81 разів багатша від багатих і великих країн Европи.

Залишається тепер тільки одвертим питання, як це показати світові, та як привернути ці багатства Україні. І тут слово за українськими фахівцями зі Заходу, які можуть допомогти своїм друзям в Україні повернути їй належне місце в світовій індустрії.

З такими намірами нав'язується тепер тісна співпраця і ця співпраця чи не найважніша для України. Добре, що здають собі з цього справу українські інженерні товариства і що розпочали плянування в тому напрямі, а їхній гість зі Львова міг від'їхати домів з повною надією у серці, що принаймні дещо з цих плянів скоро буде переведене в життя.

„Ленін..."

(Закінчення зі стор. 2)

репресії проти дисидентів, застій і цілковитий маразм, який досяг свого апогею за Черненка.

У цьому черґуванні комуністичних застоїв-перебудов просвічується одна зловісна закономірність, яка відверто протиставляє себе християнству, як життя — смерті. Справді, центральною подією новозаповітної історії є Воскресіння Господнє, Пасха Христова. Моральне очищення християн і всього людства спирається на фундамент Воскресіння. З нього починається історія Боголюдства. У культі ж Леніна-вождя все навпаки. Смерть Леніна, тобто конкретної людини в його образі, знаменує собою деяке моральне очищення з елементами покаяння. На смерті „Леніна сьогодні" ґрунтується певний моральний проґрес суспільства, яке сповідує культ Леніна-вождя.

Очевидно, Міхаїл Ґорбачов не хоче ідентифікувати себе і леґітимувати свою владу від Леніна. У своїх промовах на Леніна він не посилається уже понад два роки. Якось мляво проходять ленінські свята різдва-успіння. Він фактично не протестує проти демонтажу пам'ятників вождеві на обласному і республіканському рівнях, не переслідуються „святотатці", котрі відважилися публічно заговорити про ліквідацію Мавзолею і поховання останків Леніна. І взагалі, критика Леніна — вже не державний злочин. Популярність кумира явно не на піднесенні. Але його як і раніше люблять тут. Тільки любов ця все більше і більше малокрівна і склеротична. Реґіональні угрупування типу „Руки геть від Леніна" складаються майже із самих маразматиків і партійних апаратників. Ленін повільно вмирає назавжди, хоч його, як і раніше, стереже рота поста ч. 1 від КҐБ, і на боротьбу з тлінням витрачаються більйони.

Відеозаписи...

(Закінчення зі стор. 1)

тів, тримали в камері попереднього ув'язнення. Тільки після трьох годин до них з'явився слідчий прокуратури Арлахов, який виказав здивуванням їхнім перебуванням у камері, але перш, ніж звільнити, зажадав від кожного з них письмових пояснень про те, як вони потрапили до камери.

Суд над С. Хмарою продовжився 22 і 23-го липня. С. Хмара заявив, що йому певно додають щось у їжу, бо він цілоденно спить. На суд доставили лише С. Хмару та Вороб'йова, але обидва вони відмовилися брати участь у судовому процесі і їх вивели із судової залі. Після того давав свідчення полковник Вадим Григор'єв, який скаржився, що С. Хмара та всі затримані перешкоджали йому виконувати службовий обов'язок під час охорони громадського порядку, а також побили і пограбували його. У вівторок, 23-го липня допитували свідків звинувачення. Захисник С. Хмари запитав чи має полковник Григор'єв якесь відношення до КҐБ, на що суддя відповів, що для з'ясування цього питання треба буде звернутися до КҐБ СССР.

● РОЗШУКИ ●

ІВАНА ТОМЧАКА
пошукує родина в Україні. Хто знав би про нього, або він сам прошу писати до:
ANDRIJ TORSKY
2789 Youngstown Avenue
Mc Donald, Ohio 44437

РОЗШУКУЄ
Вербоватий Петро
своїх братів!
ВЕРБОВАТОГО СТЕПАНА КЛИМКОВИЧА
ВЕРБОВАТОГО ОЛЕКСІЯ ОМЕЛЬКОВИЧА
ВЕРБОВАТОГО КЛИМА ОМЕЛЬКОВИЧА
із села Перекоро, Старосинявського р-н, Хмельницької обл. Хто знав би про них або вони самі, прошу писати до:
R. VOYCHAK
251 French Rd.
Cheektowaga, N.Y. 14227

●FUNERAL DIRECTORS●